

Georges Frêche

Georges Frêche, exclòs del Partit Socialista

El dissabte passat, 27 de gener, la Comissió dels conflictes del Partit Socialista francès va decidir des-embarrassar-se de Georges Frêche ara que falten menys de tres mesos per a les eleccions presidencials a l'estat francès. No hi va pas haver cap sorpresa. Condemnat pocs dies abans pel Tribunal Correccional de Montpeller a 15.000 euros de multa per unes declaracions de caire racista contra els *harkis* (algerians profrancesos o els seus descendents) al febrer del 2006, Georges Frêche no podia pas esperar-se menys del Partit Socialista (PS) després que hi reincidís fa uns mesos. Efectivament, el president del Llenguadoc-Rosselló havia lamentat el 14 de novembre passat que, a la selecció francesa de futbol, hi hagi "vuit negres per onze jugadors", mentre que seria "normal que només n'hi hagués dos o tres". Segons la comissió de con-

El president de la regió Llenguadoc-Rosselló paga amb l'expulsió del partit les seves declaracions sobre els jugadors negres de la selecció francesa de futbol.

flictes del partit, aquestes declaracions no són pas "compatibles amb els valors d'igualtat i de respecte als drets humans [...] que constitueixen en part la declaració de principis del Partit Socialista". L'exclusió definitiva del president de la regió ha estat, doncs, decidida.

Frêche no dimitirà. La notícia, tot i ser esperada, ha provocat una reacció de la classe política nord-catalana no menys esperada. En primer lloc, Cristià Bourquin, president socialista del Consell General de Catalunya Nord, es va mantenir en el seu paper d'ombra fidel del president de la regió: "Es cert, hi ha hagut paraules maldestres, però són els mots forts del Mediterrani. Sem habituats a un llenguatge directe", va dir. El número dos a la regió fins i tot va manifestar no entendre aquesta sanció "que sembla bastant política". "Però per a nosaltres, no canviarà res", va advertir. Sens dubte, aquesta primera reacció mostra la determinació dels socialistes de la regió a defensar, malgrat tot, un Georges Frêche que no pensa dimitir de cap dels seus càrrecs, ni tan sols de la presidència del Llenguadoc-Rosselló. Jaume Cresta, conseller regional socialista, afirma que els socialistes "mantindran fermes els lligams polítics amb el president de la regió".

El Partit Comunista, tot i que no dóna suport al cap de la regió, tampoc no el condemna obertament. Sols quatre representants electes regionals comunistes l'han criticat des de fa ja alguns mesos. Aquest és el cas de Coleta Tignerres, que demana la dimissió del Frêche i afirma que la decisió del PS d'expulsar-lo s'explica perquè "Ségolène Royal vol protegir la seva campanya. Ha comprès que aquest company era un llast massa pesant". A l'oposició, la consellera regional de la Unió per un Moviment Popular (UMP) Daniela Pagès crítica també l'actitud de Frêche durant les sessions del Consell Regional: "Ens interromp i no es controla pas. Ningú no se n'escapa", es queixa. Pere Becque, conseller regional de la Unió per la Democràcia Francesa (UDF), a qui Frêche havia respost que el català era un patuès, assegura que demanarà quina organització política dirigirà, ara, la regió: "Si el president defuig la qüestió, significarà que la regió no funciona pas democràticament." Però amb el suport dels socialistes i de la majoria dels comunistes, "l'emperador" Frêche es quedarà, segurament, a la presidència d'una regió que li ha perdut el respecte.

Una acumulació d'enfrontaments i insults. Des que és al cap de la regió, Georges Frêche és més conegut per un

nombre incalculable de relliscades i insults que per la seva acció política. Una de les seves primeres iniciatives contestades va ser, però, quan l'any 1973 va intentar en va acostar-se al Front Nacional (FN) de Le Pen per obtenir els vots que el farien guanyar la segona volta de les eleccions legislatives a Montpeller, contra un candidat de dreta. Quan, després de ser batlle de Montpeller durant vint-i-set anys, va ser elegit al capdavant del Llenguadoc-Rosselló l'any 2004, el personatge Frêche va acumular controvèrsies. A l'abril del 2004, un mes després de les eleccions, anuncià el projecte Septimanie, que va haver d'abandonar un any i mig més tard després que els nord-catalans expressessin el seu desacord amb aquesta denominació en diverses manifestacions que aplegaren bon nombre de ciutadans. Mentrestant, abans de l'estiu del 2004, havia contestat a un conseller de la UDF durant una sessió del Consell Regional amb l'expressió que el català era "un patuès que no interessa a ningú". En un altre registre, un any més tard, l'abril del 2005, comentava l'arribada del nou papa afirmant: "Esperi que serà millor que no pas l'altre imbècil." Frêche donava fins i tot el suport a un article de llei del febrer del 2005 que subratllava "el paper positiu" de la colonització francesa. En altres declaracions al Consell Regional, a la Comunitat d'Agglomeració de Montpeller o directament a la premsa, "l'emperador" –el renom que ha rebut després de l'afer Septimanie– insultà polítics de dreta, com Sarkozy, però també del seu propi partit, el PS, que qualificava "d'esquerra caviar" o d'organització de "pallassos".

Dues declaracions, però, el van fer passar de tenir imatge de polític directe i sense vergonya a la d'un trist personatge insultant i racista. Primer, quan va atacar la comunitat *harkie* de Montpeller al febrer del 2006: "Teniu la vocació de ser els cornuts de la història! No teniu pas cap orgull, seu menys que homes", els va etzibar. La segona, més recent, del novembre passat: Frêche lamentava l'omnipresència de jugadors negres en la selecció francesa de futbol: "Aviat hi haurà onze negres per onze jugadors. Una catàstrofe per a l'esport francès."

Pere Habet

Els amics dels meus amics no són els meus amics

Que el PP abandone les principals institucions valencianes al juny és una possibilitat ben factible. Que els partits progressistes fan mans i mànigues, a hores d'ara, perquè tots els vots treballen en aquesta direcció, també és cert. Tan sols falta saber si caldrà que els ciutadans acudescuen a les urnes amb un manual d'instruccions, per saber què convé votar en cada cas, a fi de destronar els conservadors no sols de la Generalitat Valenciana, sinó també dels consistoris de Castelló i Alacant, o de la Diputació de València.

En qualsevol cas, i com ha quedat dit, PSPV-PSOE, Esquerra Unida, Bloc i ecologistes miren de optimitzar papereques. Com que el Compromís pel País Valencià –EUPV, Bloc, Els Verds, Esquerra Ecologista i Izquierda Republicana– és, i així ho han reconegut els seus protagonistes, una unió temporal a fi de descavalcar Francesc Camps, cal trobar unes altres fórmules que permeten encarar amb idèntiques esperances uns altres relleus. L'objectiu reconegut de tots ells és que els noms de Carlos Fabra, Fernando Giner, Alberto Fabra, Luis Díaz Alperi i, fins i tot, el de Rita Barberà també passen a formar part del passat.

La situació al cap i casal, per exemple, és ben curiosa: l'assemblea local d'Esquerra Unida, el 80% de la qual va ratificar el Compromís en el referèndum celebrat a tal efecte, va votar en sentit directament invers a l'urna del costat, quan calia pronunciar-se sobre la possibilitat d'anar coalitzats amb nacionalistes i ecologistes a la llista municipal.

Aquesta decisió no evitarà, però, que els més d'11.000 vots que el Bloc va rebre el 2003 tornen a perdre's als llimbs. El partit dirigit per Enric Morera està disposat a arribar a un pacte amb els socialistes, i els socialistes amb el Bloc. Els números són ben clars: cal que el PP perda tres regidors en benefici de l'esquerra, el PSPV-PSOE en dona per guanyat un i aspira a aconseguir-ne un altre, que seria el catorzè.

El Compromís, com resa el seu nom, és pel País Valencià. Seran comptats els casos en què els dos grans partits de l'acord, Esquerra Unida i Bloc, concorreran units als comicis municipals que se celebren el mateix dia. Les urnes diran com paeixen els electors aquesta dissociació.

La majoria absoluta, però, són disset regidors, i Esquerra Unida només en té dos. Amb el Bloc, les probabilitats d'aconseguir una tercera acta serien enormes, ja que al 2003 van quedar-se a poc més de 600 sufragis, però EUPV no vol cedir aquest tercer escó. "La decisió està presa, no anirem amb el Bloc, és impossible revocar el resultat del 13 de gener", afirma el coordinador general de la formació a València, Amadeu Sanchis, qui, a més, en serà cap de llista. "Volem consolidar el nostre espai, com el Bloc vol consolidar-lo allà on té representació i defuig pactes amb Esquerra Unida", continua. "Per què és tan fort el PSOE? Perquè no pacta. Esquerra Unida no és concebuda com una força seriosa, no té més suport, perquè els pactes aigualen la nostra personalitat. Tampoc no han ajudat gaire, en favor de l'acord, els contactes que fa temps que manté el Bloc amb el PSOE a fi de fer una candidatura conjunta. Si tenen un pla B, que el facen servir."